

Insane

Mel Wallis de Vries



DE FONTEIN



HAAT

Het heeft altijd al in me gezeten. Dat kan niet anders. Je zou kunnen zeggen dat het door iets is getriggerd, of dat ieder mens een breekpunt heeft. Maar iemand die geen moordenaar is, zal er ook nooit eentje worden.

De vraag is alleen wanneer je zelf beseft dat het in je zit. Die dag kwam voor mij een paar jaar geleden.

Opeens zag ik haar daar staan.

Echt staan.

Zag ik hoe ze alle aandacht naar zich toe trok.

Hoe iedereen haar bewonderend aankeek.

Zag ik het zelfingenomen glimlachje rond haar lippen omdat ze wist dat alles om haar draaide.

Hoe ze lachend haar lange donkere haren achter haar oor streek en friemelde aan de ketting om haar nek. De schittering van het goud weerkaatste in haar ogen, waardoor niemand zag wie ze echt was. Behalve ik.

Het was alsof alles ineens duidelijk werd, alsof dit een teken uit het universum was. Ik besepte dat ik de enige was die haar echt zag. Die haar kon stoppen.

Zij is het meisje met wie alles begon. Op goeie dagen noem ik haar mijn inspiratiebron. Maar meestal denk ik aan haar als een egoïstische, arrogante bitch.



Indy



Dit is belachelijk. Alice had me beloofd dat we op tijd weg zouden gaan, maar toen ik zei dat het kwart voor twaalf was, was ze onze afspraak opeens vergeten. Eerst moest ze afscheid nemen van iedereen in de huiskamer, en toen we eindelijk bij de voordeur waren beland, kwam er een groepje van vier jongens binnen dat waarschijnlijk van een ander feest kwam. Binnen een seconde stond Alice met ze te praten en deed ze net alsof ze niet doorhad dat ik steeds aan haar arm trok.

Een halfuur later staan we eindelijk buiten bij onze fietsen. Ik ga het nooit meer halen... En mijn vader zou rond halfeen thuiskomen, had hij gezegd. Hij gaat me echt vermoorden als hij erachter komt dat ik niet in mijn bed lig.

Toen ik vorig weekend weer eens te laat thuiskwam, was hij woedend.

‘Het gaat erom dat ik je kan vertrouwen, Indy.’ Ik hoor het hem nog zeggen. ‘Je zou om één uur thuis zijn, en het is nu bijna halfdrie.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar. ‘En je reageerde ook op geen enkel berichtje.’

‘Eh, ja sorry,’ mompelde ik, ‘maar mijn telefoon was leeg en ik moest op Alice wachten en haar telefoon was ook leeg.’ Het was allemaal waar, maar mijn vader was totaal ongevoelig voor alles wat ik zei.

Langzaam, alsof ik plotseling heel dom was geworden, zei hij: ‘De komende twee weken blijf je thuis. Geen feestjes, geen leuke dingen, niks. En ik wil ook dat je na school direct naar huis komt. Dus ook geen werk.’

Ik had tranen in mijn ogen en probeerde te zeggen dat het niet eerlijk was, dat er zaterdag een feest was van een meisje van hockey. En dat ik zondag weer mocht figureren in *Brugklas* en dat dat echt een kans was om verder te komen met acteren en modellenwerk. Maar hij was onverbiddelijk. En hij zou het doorgeven aan mijn moeder.



Het was allemaal zo onterecht. Ik heb mijn kamerdeur dichtgesmeten en de hele week niks tegen hem gezegd. En toen hij vanavond wegging naar een etentje ben ik niet eens mijn kamer uit gekomen om doe te zeggen.

‘Sorry, Indypindy, dat het zo lang duurde.’ Alice giechelt, zonder enig schuldgevoel. ‘Maar Lotte en Mila hadden op-eens allemaal *tea* toen ik zei dat we weggingen. Wil je weten wat ze hebben gezegd?’

Ze klinkt dronken, wat ze waarschijnlijk ook is.

‘Nee!’ zeg ik geïrriteerd.

Alice rolt met haar ogen. ‘Doe effe gezellig. Ik sta hier buiten voor jou, hoor. Het is echt belachelijk vroeg, iedereen is er nog.’

‘Vertel het maar als we aan het fietsen zijn.’ Ik slaak een zucht. ‘*Please*, Ali, mijn vader wordt woedend als hij erachter komt dat ik toch naar dit feest ben gegaan.’

Ze kijkt me met een diepe frons aan, maar na een paar tellen verschijnt er een glimlach op haar gezicht. ‘Oké, sorry, Indy, je vader is inderdaad een eikel.’

Het lijkt eindelijk tot haar door te dringen. Ze komt in beweging en ritst haar jas dicht. Ondertussen doorzoekt ze met haar andere hand al haar jaszakken.

‘Hm... hè?’ mompelt ze.

‘Wat?’ vraag ik op mijn hoede.

‘Ik had mijn telefoon in mijn zak gedaan, maar hij zit er niet in. Ik... ik denk dat hij eruit is gevallen toen ik in de gang met die jongens stond te praten.’

‘Dat meen je niet.’

‘Sorry, sorry, sorry, maar ik moet ’m gaan zoeken. Dat snap je toch ook?’ Ze heeft een idiote, verontschuldigende grijns op haar gezicht. ‘Ik ben echt binnen een paar seconden terug.’

Voordat ik kan antwoorden, rent ze terug het huis in. Ik

voel een steek van woede. Waarom kan Alice zich nooit aan een afspraak houden?

Er knapt iets in me en zonder verder nog na te denken ga ik op mijn trappers staan. Ik ga niet nog een keer een halfuur op haar wachten. En de regel van mijn vader dat ik niet alleen naar huis mag fietsen slaat in dit geval nergens op, want hij weet niet eens dat ik vanavond weg ben gegaan.

Wiebelend fiets ik het tuinhekje uit en ik sla rechts af, een smalle, donkere straat met huizen in. Ergens verwacht ik dat ik nu Alice' stem achter me hoor: 'Indypindy, wacht even, hier ben ik al! Het spijt me echt.'

Maar er hangt een doodse stilte in de straat. Ik ben helemaal alleen. Verbeten trap ik door. Ik hoop dat Alice zich straks megaschuldig voelt als ze doorheeft dat ik niet meer in de tuin sta. Soms vraag ik me wel eens af waarom we nog steeds vriendinnen zijn. *Omdat ze je altijd aan het lachen maakt met haar idiote ideeën, omdat ze er voor je was toen je ouders gingen scheiden, omdat jullie elkaar al vanaf de brugklas kennen.*

Met een diepe zucht verlaat ik de woonwijk. Het fietspad gaat verder tussen de bomen door in de richting van de provinciale weg. Als ik doortrap ben ik binnen een kwartier thuis. Of eigenlijk: bij mijn vaders huis...

Over een halfjaar ben ik achttien en dan kan ik zelf beslissen waar ik wil wonen. En dat is niet bij mijn vader in Weesp, en ook niet bij mijn moeder in Bussum.

Ik heb met Alice afgesproken dat we na ons eindexamen eerst een tussenjaar doen en samen gaan reizen door Azië. Ik moet glimlachen als ik daaraan denk. Nog een paar maanden en dan gaat mijn leven eindelijk beginnen!

Het begin van het fietstunneltje onder de A9 doemt op. Ik haal diep adem en race de helling af. Waarschijnlijk is dit de veiligste plek in Amsterdam-Zuidoost met alle camera's



en felle verlichting. Maar het is hier zo vreemd stil dat het lijkt of de rest van de wereld niet meer bestaat. Normaal gesproken zou ik nu naar mijn playlist luisteren, maar mijn AirPods zijn twee weken geleden uit mijn jaszak gestolen tijdens een hockeywedstrijd. Ik heb aangifte gedaan omdat ze net nieuw waren, maar de kans is denk ik echt nul dat ik ze ooit nog terugkrijg.

Mijn telefoon trilt in mijn achterzak. Dat moet Alice zijn. Opeens voel ik me een klein beetje schuldig. Ik stuur haar thuis wel een berichtje dat ik niet meer boos ben.

Ik fiets het tunneltje weer uit en steek de verlaten kruising over bij de manage. Het fietspad buigt naar links en gaat verder naast de provinciale weg en het kanaal. Overdag is het hier een drukte van jewelste met auto's, scooters en fietsers, maar op dit tijdstip is het uitgestorven.

Met mijn ogen gericht op het fietspad trap ik verder. Rechts van me ligt de Gaasperplas als een diepzwarte vlek. De nacht maakt alles altijd zo vreemd en dreigend. Er komt een auto aanrijden en een paar tellen ben ik verblind door de koplampen.

Dan verdwijnt de auto weer in de duisternis achter me. In de verte zie ik de felverlichte rotonde van Driemond verschijnen. Mijn vingers tintelen van de kou. Als ik zo thuis ben dan glip ik via de achterdeur naar binnen. Misschien kan ik nog een zak chips –

Een kuchje.

Ineens dringt het tot me door. Er fietst iemand achter me... Vanuit mijn ooghoeken zie ik een lange zwarte schaduw op het asfalt naast me vallen. Hoelang fietst deze persoon al achter me?

Ik word overvallen door een gek soort onderbuikgevoel, en de huid in mijn nek begint te prikken. Doe normaal, Indy! Dit is een fietspad, iedereen mag hier fietsen. Waar-

schijnlijk is deze fietser ook op weg naar huis. Toch versnel ik om iets meer afstand te creëren. Maar het zwarte silhouet kruipt over het fietspad dichterbij. Wil hij me inhalen?

Ik hou een beetje in, en verwacht half dat hij me passeert, maar de schaduw gaat ook langzamer fietsen.

Angst borrelt op in mijn buik. Waarom blijft hij achter me fietsen? En opeens kan ik maar aan één ding denken: Ik ben hier helemaal alleen, niemand hoort me als ik om hulp roep.

In een reflex kijk ik over mijn schouder. Op zo'n anderhalve meter afstand fietst een brede gestalte met de capuchon van zijn zwarte donsjas ver over zijn hoofd getrokken. Zijn gezicht is een donkere vlek, maar ik kan gewoon voelen dat hij naar me kijkt...

Blinde paniek vult mijn hoofd totdat er nog maar één gedachte overblijft: bel 112! Terwijl mijn voeten zo snel mogelijk de trappers ronddraaien, schiet mijn hand naar mijn achterzak. O god, waar is mijn telefoon?

Achter me hoor ik de fietser dichterbij komen. Ik krijg een steek in mijn zij en kan amper nog ademhalen. *Dit gebeurt niet echt, dit gebeurt niet echt, alsjeblieft laat dit niet echt gebeuren!*

Plotseling wordt het pikdonker. Een fractie van een seconde later snap ik wat er aan de hand is: de lantaarnpalen zijn kapot langs dit stuk van de weg, dat is al een paar weken zo...

Als een bezetene fiets ik verder, terwijl mijn trillende hand wanhopig mijn telefoon uit mijn achterzak probeert te trekken. Ik probeer niet te denken aan de zware ademhaling achter me. *Please, please, please...* En dan heeft mijn hand eindelijk mijn telefoon vast. Met een beweging van mijn duim ontgrendel ik het scherm en tik ik op het telefoonicoontje.

Een milliseconde let ik niet op omdat ik het noodnummer probeer in te toetsen. En het volgende moment zie ik



de fietser naast me. Nog voordat ik kan reageren krijg ik een keiharde duw tegen mijn schouder.

‘Nee!’ schreeuw ik terwijl ik mijn evenwicht verlies.

Ik zie de berm op me afkomen en alle lucht wordt uit mijn longen geperst als ik tussen de struiken val.

Mijn telefoon schiet weg en mijn schouder verandert in een homp gloeiende pijn. Ik wil opstaan, wegrennen, maar de fietser pakt mijn jas beet en duwt me terug op de grond.

Ik sla wild met mijn vuisten tegen zijn borst, schop met mijn benen.

Een paar tellen.

Zo lang heeft hij nodig om een hand over mijn mond en neus te duwen en zijn knieën op mijn bovenarmen te drukken.

Vanaf onderen lijkt hij op een monster. Oneerlijk groot en sterk. Ik probeer in zijn handpalm te bijten, met mijn knieën tegen zijn rug te beuken. Maar ik lig muurvast.

Mijn longen smeken om zuurstof en ik voel alle kracht uit mijn lichaam glijpen.

Het geluid van een auto achter me die over de provinciale weg komt aanrijden.

Het verdwaalde schijnsel van de koplampen beweegt een paar tellen door het dichte struikgewas, en ik kijk recht in twee donkere, emotioneloze ogen die me aanstaren.

Het is een gezicht dat van iedereen kan zijn en van niemand.

Het is het gezicht van een moordenaar.

En dan verlies ik het bewustzijn.



Ik weet precies waar zijn kamer zit. Dat weet iedereen op school. Tweede verdieping, helemaal rechts in de uitbouw, zodat hij een vrij uitzicht heeft over het schoolplein en als een politieagent alles in de gaten kan houden.

Langzaam slof ik door de uitgestorven gang. Ik had vanochtend nooit mijn schoolmail moeten openen. Maar we hadden mentorles en onze mentor had een opdracht via de mail verstuurd.

Dat stomme mailtje van meneer De Groot stond bovenaan in mijn inbox, waardoor ik het per ongeluk aanklikte.

Beste Emily,

Ik verwacht je na je laatste les bij mij. Helaas heb je nog steeds geen stage afgerond en de uiterste deadline om het verslag in te leveren was vorige week.

Met vriendelijke groet,

Adriaan de Groot

Afdelingsleider havo 3-4-5

Het liefst zou ik willen doen alsof ik zijn mail niet heb gelezen, maar ik weet dat hij een leesbevestiging heeft ontvangen. Als ik nu niet kom opdagen, dan gaat hij mijn ouders mailen, en daar zit ik echt niet op te wachten. *Ze weten niet eens dat ik een stage had moeten regelen...*

Met een diepe zucht blijf ik voor zijn gesloten kamerdeur staan. In mijn hoofd oefen ik nog een keer wat ik ga zeggen: *Het spijt me echt heel erg, meneer De Groot, ik had een stage geregeld bij een basisschool, maar mijn contactpersoon werd opeens ziek, en ik kan hem al een paar weken niet bereiken, en ik wacht op zijn antwoord wanneer ik kan beginnen.*

Natuurlijk slaat het nergens op, maar het is het beste wat ik kan bedenken. Ik vermoed dat De Groot niet heel begripvol gaat reageren als ik hem vertel dat ik mijn stage zo lang voor me uit heb geschoven dat ik het uiteindelijk gewoon ben vergeten.

Er gaan een paar seconden voorbij, maar uiteindelijk klop ik op zijn deur. Ik merk pas dat ik mijn handen tot vuisten heb gebald als hij 'Binnen' roept en ik de deurklink vastpak.

De Groot zit achter zijn bureau en hij kan het niet eens opbrengen om naar me te glimlachen.

'Ga zitten, Emily,' is het enige wat hij zegt, en hij gebaart naar een van de stoelen aan de andere kant van zijn bureau.

De stoel schuift piepend over de linoleumvloer naar achteren en ik ga zitten.

'Het spijt me heel erg,' begin ik meteen, 'ik had al veel eerder mijn stage willen doen maar mijn contactpersoon is ziek en daar wacht ik op, anders had ik echt allang –'

'Nu niet.' De manier waarop hij me onderbreekt belooft weinig goeds. 'We wachten nog op iemand anders.'

'O, eh ja, tuurlijk.' Ik probeer te glimlachen, maar het voelt overdreven en nep aan.

Ik wacht totdat hij nog iets gaat zeggen, maar hij zwijgt.

De radertjes in mijn hoofd draaien op volle toeren. Wie heeft hij nog meer uitgenodigd? Mijn mentor? Een docent? O mijn god, hoe ga ik me hieruit redden? De Groot trommelt met zijn vingers op het bureau, waardoor ik nog nerveuzer word. En dan hoor ik het klikje van de deurklink die naar beneden wordt geduwd.

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zegt een diepe, donkere stem achter me. ‘Maar mijn docent Duits wilde iets met me bespreken.’

Ik draai me half om op mijn stoel. De eigenaar van de stem leunt tegen de deurpost. Zijn donkerbruine haar hangt nonchalant over zijn voorhoofd en de blik in zijn grijsgroene ogen is spottend. Dit kan niet waar zijn, dit kan gewoon niet waar zijn! Wat doet Luc Verbrugge hier? De jongen met het grootste ego van school...

‘Ga zitten,’ zegt De Groot kortaf. Hij heeft blijkbaar geen zin om met hem in discussie te gaan.

Luc slentert naar de stoel naast me en gaat met een zelfingenomen grijns zitten. ‘Ik had jou hier niet verwacht.’

‘Eh, ik jou ook niet.’ Ik dwing mezelf te glimlachen, terwijl ik ondertussen denk: Waarschijnlijk is dit meneer De Groots idee van efficiency op een vrijdagmiddag.

‘Goed,’ begint De Groot. ‘Ik wil het hebben over jullie maatschappelijke stage. Jullie zijn de enige leerlingen die in de afgelopen maanden geen stage hebben geregeld en de periode waarin jullie een stage hadden kunnen lopen is voorbij.’

Luc en ik beginnen tegelijkertijd te praten en de woorden buitelen over elkaar heen. Ik hoor Luc iets zeggen over een verkeerd e-mailadres en ik probeer zo luid mogelijk te zeggen dat mijn contactpersoon echt heel erg ziek was.

‘Jongens, alsjeblieft.’ De Groot heft zijn handen op. ‘Bespaar me jullie excuses, dat punt zijn we gepasseerd.’

Mijn hart gaat sneller kloppen van de terechtwijzing.

‘Jullie zitten in 5 havo.’ Hij laat een stilte vallen. ‘Jij zelfs voor de tweede keer, Luc. Ik mag verwachten dat jullie op een verantwoordelijke, volwassen manier omgaan met school. In mei doen jullie eindexamen, en deze stage telt mee voor jullie SE-cijfer voor maatschappijleer. Begrijpen jullie dat wel?’

Ik verberg mijn gezicht achter mijn lange donkerbruine haarlokken, zodat ik hem niet aan hoeft te kijken. O god, gaat hij ons een onvoldoende geven? Zitten we daarom hier?

De Groot frons zijn wenkbrauwen. ‘Ik heb met jullie mentor overlegd. En hij heeft me verteld dat er waarschijnlijk verschillende dingen hebben meegespeeld.’ Hij laat een lange stilte vallen.

Ik staar naar mijn handen. Hoe meer ik vraag, hoe erger het waarschijnlijk voor ons gaat worden. Naast me hoor ik Luc diep zuchten, blijkbaar is hij tot hetzelfde inzicht gekomen.

‘Ik heb jullie hierheen laten komen omdat we een inhaalstage voor jullie hebben geregeld,’ hoor ik De Groot op eens zeggen.

Mijn hoofd schiet omhoog. Dit had ik niet verwacht.

‘Voor deze ene keer maken we een uitzondering en bieden we jullie alsnog de kans om dit vak met een voldoende af te ronden,’ gaat hij verder. ‘Jullie hebben dit aan je mentor te danken.’

Hij leunt voorover. ‘Jullie mogen vanaf maandag meelopen op het bureau van de regionale eenheid van de politie in Amsterdam.’

‘Goh, eh... dank u wel, dat is, eh, heel aardig.’ Mijn stem slaat over. ‘Een... Een politiebureau.’ Ik slik. ‘Wat moeten we daar dan precies doen?’

‘Dat horen jullie maandag.’ Hij glimlacht en vouwt zijn armen over elkaar. ‘Het is geen echt politiebureau, het is meer een kantoor dat andere politiebureaus ondersteunt en dingen coördineert. Je moet denken aan licht administratief werk. Het is een zeer interessante plek voor een maatschappelijke stage, en jullie mogen van geluk spreken dat jullie mentor daar iemand kent.’

Ik zak achterover in mijn stoel.

Luc haalt zijn schouders op. Dat vat De Groot blijkbaar op als een bevestiging, want hij begint te glimlachen.

‘Ik ben blij dat jullie ook enthousiast zijn. In totaal moeten jullie in een week tijd dertig uur stage lopen. Jullie zijn de komende week zo veel mogelijk vrijgesteld van de reguliere lessen. Ik verwacht wel dat jullie op school aanwezig zijn bij essentiële dingen en gewoon jullie huiswerk maken. Het zal even aanpoten worden, maar ik heb er het volste vertrouwen in dat dit jullie gaat lukken.’

Een deel van me wil roepen: ‘Is dit een grap? Niemand heeft dertig uur stage gelopen, de meeste leerlingen zijn hooguit een paar uurtjes ergens geweest!’ Maar een ander deel moet aan mijn eindexamen denken. Ik bijt op mijn onderlip om er niks doms uit te flappen.

‘De stage begint maandagochtend om negen uur,’ vervolgt De Groot. ‘Ik mail jullie de details vanmiddag nog, samen met het stagecontract, dat ook jullie ouders of verzorgers moeten ondertekenen.’

Luc en ik geven allebei geen antwoord. We hebben geen keuze, en dat weet De Groot ook.

‘Mooi, dan is dat geregeld.’ Hij vouwt zijn handen samen. ‘Ik verwacht een uitmuntend stageverslag van jullie.’ Blijkbaar is het gesprek afgelopen, want De Groot klappt zijn laptop dicht en vouwt zijn handen samen op zijn bureau.

Ik sta snel op voordat hij zich bedenkt. 'Bedankt,' mompel ik, terwijl ik zijn kamer uit loop.

Luc neemt niet eens de moeite om iets te zeggen. Als de deur achter hem is dichtgevalLEN, staart hij me een paar tellen aan. 'Oké, we gaan elkaar dus wat beter leren kennen,' zegt hij.

Ik heb geen idee of hij dat positief of negatief bedoelt. Op feestjes zeggen we hooguit 'hallo' tegen elkaar en ik kan me niet herinneren dat we ooit meer dan twee zinnen met elkaar hebben gewisseld.

'Verwacht er niet te veel van,' zeg ik kortaf, en ik begin in de richting van de trap te lopen.

Er trekt een grijns over zijn gezicht. 'Ik verwacht niks, het is een feit dat ik je een week lang bijna elke dag ga zien. Op een politiebureau. Hopelijk heb je geen strafblad.'

Ik zucht. 'Wat denk je zelf?'

'Waarschijnlijk niet.' Zijn grijsgroene ogen lichten op, waardoor ze groener worden. 'Daarvoor ben je te braaf.'

Deze opmerking had ik niet zien aankomen en ik begin te lachen. 'Bedankt, neem ik aan?'

Luc lacht mee en zijn hele gezichtsuitdrukking verandert, waardoor hij opeens een totaal andere jongen lijkt, vriendelijk en geïnteresseerd. Maar binnen een paar seconden is de vlakke, koele blik in zijn ogen weer terug.

'Hm.' Hij maakt een verveeld, nietszeggend geluidje. 'Dat hangt ervan af aan wie je het vraagt.'

Niet aan hem dus, concludeer ik uit zijn opmerking.

'Weer bedankt,' zeg ik droog en ik pak de trapleuning beet. Met twee treden tegelijkertijd loop ik naar beneden.

'Graag gedaan,' hoor ik hem achter me zeggen. 'Ik kan je tijdens onze stage nog wel wat tips geven om wat minder braaf over te komen.'

Liever niet, wil ik zeggen, maar hij passeert me op de trap en loopt zonder gedag te zeggen de hal in.

Een week stage lopen met Luc. Dat gaat een uitdaging worden... Met een diepe zucht pak ik mijn telefoon uit mijn achterzak. Niet je gedachten aan die jongen verspillen, Emily, dat is precies wat hij wil. Ik open Snap en stuur in de groepsapp met Fayen en Chloe:

Ik

| Hoe laat spreken we vanavond af?



‘Sorry, ik hoorde je niet roepen dat het eten klaar was.’ Ik schuif aan tafel.

‘Maakt niet uit, lieverd,’ zegt mijn moeder, terwijl ze een bord lasagne voor me opschept. ‘Heb je nog plannen voor vanavond?’

‘Ja, we gaan naar Chloe en daarna naar Soraya, ze geeft een feest bij haar thuis.’ Ik begin honderduit te vertellen over wie er dan wel en niet komt, en ik doe wat ik al bijna twee jaar doe: geen stiltes laten vallen, moeilijke onderwerpen omzeilen. Het werkt, want mijn ouders moeten allebei glimlachen.

‘Het klinkt alsof ze de hele school heeft uitgenodigd.’ Mijn vader knipoogt en schept nog wat lasagne op. ‘En hoe was het vandaag op school?’

Ik krijg een droge mond. Ik wist dat deze vraag zou komen. Maar toch lukt het me niet om meteen te antwoorden.

‘O, eh, prima,’ zeg ik na een paar tellen, terwijl ik mijn woorden zorgvuldig uitkies. ‘Ik heb wat dingetjes voor mijn stage geregeld, niks bijzonders.’

Mijn ouders zijn even stil, ik probeer hun reactie in te schatten. Ze lijken vooral in de war.

‘Je stage?’ zegt mijn moeder terwijl ze haar bestek op haar bord legt. ‘Ik begrijp het niet helemaal.’

‘Hm-m, ja, voor maatschappijleer, iedereen moet dat in de vijfde doen. Het stelt niks voor.’ Ik adem diep in en gooi het er in één keer uit: ‘Het begint maandag, en het duurt een week. Jullie moeten dit weekend het stagecontract tekenen.’

‘Emily,’ zegt mijn vader, en hij kijkt me met een diepe zucht aan. ‘Over drie dagen is het maandag. Ik kan me niet voorstellen dat je dit nu pas weet.’

‘Eh nee, dat klopt.’ Ik haat het dat ik nu moet liegen: ‘Maar we hebben vanmiddag pas gehoord waar iedereen is ingedeeld.’

Omdat ik zelf niks had geregeld, voeg ik er in gedachten aan toe.

‘Hm, ik weet dat je school docenten tekortkomt, maar dit slaat alles.’ Hij krabt aan zijn kin. ‘En waar ga jij dan stage lopen?’

‘Ik... Ik kon niet kiezen. Bij een, eh, soort van politiebureau.’

‘Een politiebureau?’ herhaalt mijn moeder vlak.

Er valt een stilte, en ik heb geen idee hoe ik die moet opvullen. Ik weet waar we allemaal aan denken. Of eigenlijk aan wie: Sophie...

Na twee jaar kunnen we er nog steeds amper over praten, wat haar dood nog pijnlijker maakt. Ik denk aan het moment dat de politie voor de deur stond. Mijn ouders stonden allebei met hun hand voor hun mond gedrukt toen de twee agenten vertelden dat ze Sophies lichaam in een diepe kuil bij de Gaasperplas hadden gevonden.

Mijn ouders moesten met de politie mee om haar lichaam te identificeren. Het was afschuwelijk, want ze had een paar dagen in de regen gelegen.

Ik had de nacht van haar vermissing niet eens doorgehad dat ze naar buiten was gegaan... Pas toen ik naar huis wilde fietsen kwam ik erachter dat Sophie niet meer op het

feest van Jill rondliep. 'Ik... Ik dacht dat ze al naar huis was gefietst.' Ik heb het zo vaak uitgelegd, en niemand neemt het me kwalijk, maar dat maakt het schuldgevoel niet minder. Ik ben die nacht met Chloe en Fayen naar huis gegaan en meteen mijn bed in gekropen.

Pas toen mijn moeder me de volgende ochtend ongerust wakker maakte, begreep ik dat er iets heel ergs was gebeurd.

Het is niet mijn schuld.

Ik weet dat mijn ouders altijd aan Sophie moeten denken als ze naar mij kijken, omdat we bijna elkaars evenbeeld zijn. Dat de vader door gebrek aan bewijs nooit zijn straf heeft uitgezeten en nog steeds op vrije voeten is, maakt alles voor mijn ouders nog veel moeilijker.

In de stilte voel ik hun verdriet op me drukken, en ik weet me even geen raad.

Ik schraap mijn keel. 'Eh, ja, we konden niet kiezen, je werd ingedeeld,' zeg ik zo opgewekt mogelijk. 'Het klinkt spannender dan het is, het is geen echt politiebureau, maar meer een soort kantoor. Ik moet koffie halen, de administratie bijhouden, dat soort saaie dingen. We mogen niet mee de straat op of zoiets.'

Te oordelen naar de opluchting in mijn moeders ogen en het knikje van mijn vader, heb ik de juiste woorden gekozen.

Mijn vader laat een zacht, grinnikend geluidje horen. 'Ik heb medelijden met die mensen, weten ze al hoe chaotisch je bent? Er gaat een administratieve ramp plaatsvinden op dat bureau.'

'Misschien kan ik je laatste bekeuring laten verdwijnen,' zeg ik, en mijn vader moet nog harder lachen.

Het onderwerp lijkt afgerond, en mijn moeder begint over een oude schoolvriendin die ze vanmiddag in de Albert Heijn is tegengekomen. Ik speel mijn rol en praat gezellig mee, lach als ze een grapje maken. En ik weet dat we alle

drie opgelucht zijn dat we het ergens anders over kunnen hebben.

Ik wacht tot mijn ouders klaar zijn met eten en sta dan op. 'Is het goed als ik naar mijn kamer ga om me om te kleden?'

'Ja, tuurlijk lieverd,' zegt mijn moeder, 'wij ruimen wel af, geen probleem.'

Ik loop de trap op naar mijn slaapkamer en trek een andere spijkerbroek en een nauwsluitend truitje uit mijn kast. Wanneer ik mijn haar sta te borstelen, check ik of er nog berichtjes zijn binnengekomen op mijn telefoon.

Chlo ❤️

| Guysss

| Hebben we een cadeau voor Soraya

Fayyy ❤️

| Neeeeeee

Chlo ❤️

| Kan iemand wat meenemen

| ??

| ????????

Fayyy ❤️

| Een fles wijn?

Chlo ❤️

| Topp

Fayyy ❤️

| Okee ik ga nu fietsen

Ik

| Me toooo!!

stuur ik en ik berg grinnikend mijn telefoon op. Een fles drank is bijna het standaard verjaardagscadeau geworden dat iedereen meeneemt naar feestjes. Snel breng ik nog wat extra mascara, blush en highlighter aan en met een laatste blik in de spiegel trek ik mijn slaapkamerdeur achter me dicht.

Met twee treden tegelijk ren ik de trap af en als ik de huiskamer in wil lopen, zie ik mijn ouders met een diepe frons tussen hun wenkbrauwen voor de tv zitten.

‘...voor het laatst gezien in Diemen...’ hoor ik de stem van de nieuwslezer zeggen.

‘Eh, ik ga,’ zeg ik. ‘Ik ben om halftwee thuis, oké?’

Mijn moeder maakt haar blik los van het scherm. ‘Waar woont Soraya eigenlijk?’ vraagt ze, terwijl ze haar armen over elkaar slaat.

‘O, in de buurt van het Amstelpark, bij die huizen aan het water.’

Ik rits mijn jas dicht en hoor ondertussen de stem van de nieuwslezer zeggen: ‘...ze zou alleen naar huis zijn gefietst, maar is daar nooit aangekomen...’

‘Emily, luister, ik heb liever niet dat je langs de Amstel fietst, het is daar altijd zo donker.’ Mijn moeder slaakt een zucht. ‘Dat meisje uit Weesp is al bijna een week vermist.’

Ik merk dat mijn adem een seconde stukt. Bij Sophie begon het ook zo... maar meteen daarna duw ik die gedachte weg. Dit meisje had ruzie met haar vader, dat is iets heel anders.

‘Volgens mij is ze gewoon weggelopen,’ mompel ik.

‘Dat weten ze niet zeker,’ zegt mijn moeder. ‘Er is blijkbaar ook een meisje uit Broek in Waterland al een paar we-

ken vermist. Voor zover ik begrijp denkt de politie nu dat er misschien –'

Mijn telefoon trilt in mijn achterzak. En nog een keer. En nog een keer. Misschien is er iets in het plan veranderd. Ik vis mijn telefoon uit mijn zak en open in één beweging Snap. Ik zie meteen dat het totaal onbelangrijk is. Chloe stuurt dat haar broer Julian er ook is met wat vrienden omdat hij twee weken thuis is om te studeren. Fayen stuurt een huilende emoji terug.

'Emily? Hoor je wel wat ik zeg?' vraagt mijn moeder.

'Eh ja,' mompel ik en ik kijk schuldbewust op.

'Ik zei dat we je ook even kunnen brengen en ophalen, dat is echt geen probleem.'

Ik staar naar mijn moeders smekende blik. Ik weet dat ze elke dag bang is dat mij ook iets overkomt. Maar ik kan niet stoppen met leven. Ik moet juist doorgaan. Voor Sophie.

'Nee hoor, mammié, dat is niet nodig,' zeg ik snel. 'Ik kan zelf fietsen.'

Het is even stil. En dan hoor ik mijn vader diep inademen.

'Natuurlijk kun je zelf fietsen,' zegt hij. 'Al vanaf je vijfde. Ik heb zelf je zijwieltjes eraf geschroefd en je daarna uit de struiken gevisst met je roze Barbie-fiets.'

Ik voel een grijns op mijn gezicht omhoogkomen en kijk hem opgelucht aan. Mijn vader heeft de gave om spanning te doorbreken met idiote grapjes, maar het werkt wel, want ook mijn moeder moet lachen.

'Ga maar snel,' zegt hij met een knipoog. 'En doe de groeten aan Chloe en Fayen.'

'Oké,' zeg ik, en ik draai me om. 'Ik stuur een berichtje als ik naar huis ga fietsen.'

www.melwallisdevries.nl
www.uitgeverijdefontein.nl

© 2026 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Marlies Visser

Omslagafbeelding: Jurriaan en Chris Hoefsmit

Covermodellen: Alicia Tielenius Kruythoff, Tuba Gurses, Kayla Harper, Isis Huizinga, Ine-Joy Tilburg

Visagie: Shiona Franke

Conceptontwikkeling: Pien Elsenga

Foto's binnenwerk: Jurriaan Hoefsmit

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8679 0

ISBN e-book 978 90 261 8766 7

ISBN audioboek 978 90 261 8767 4

NUR 284, 285